

< STŘEDNÍ > MORAVA

Sdružení cestovního ruchu

Výlety s příběhy pro děti

Vydejte se za dobrodružstvím
na Střední Moravě!

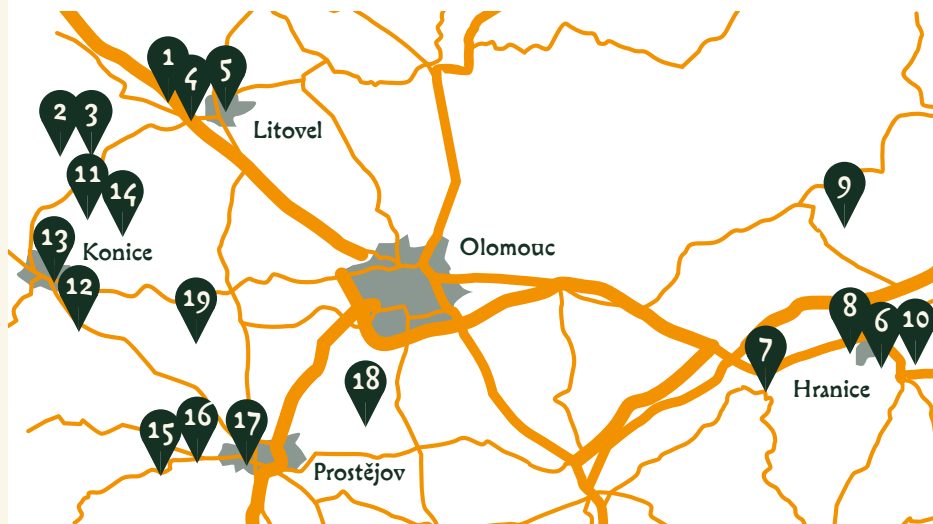

Litovelsko

1. Mladečské jeskyně
2. Javoříčské jeskyně
3. Nové Javoříčko
4. Náš Sobáčov
5. Kemp IN LIFE

Hranicko

6. Hranická propast
7. Hrad Helfštýn
8. Cyklostezka Bečva
9. Větrný mlýn Partutovice
10. Zbrašovské aragonitové jeskyně

Konicko

11. Víla Pilávka
12. Čertovy rybníky
13. Zámek Konice
14. Moravia Glampresort

Prostějovsko

15. Zámek Plumlov
16. Plumlovská přehrada
17. Aquapark Koupelky Prostějov
18. Zlatá farma
19. Zámek Čechy pod Kosířem

online brožuru Na Střední
Moravu s celou rodinou

Obsah

Chlapec a vlk	4
Tipy Litovelsko	7
Lesní moudrost	8
Tipy Konicko	11
O nedostavěném zámku	12
Tipy Prostějovsko	15
O tajemném rytíři	16
Tipy Hranicko	19

Chlapec a vlk

V hlubokém pravěku, kdy se po krajině Střední Moravy proháněli mamuti a lidé žili v jeskyních, obývala jednu z nich velká rodina. Mezi nimi byl i desetiletý chlapec jménem Orik. Orik byl zvědavý a odvážný – rád se vydával na průzkumy do okolních lesů, i když ho starší varovali před divokými zvířaty.

Orik však býval často osamělý. Jeho starší bratři už s lovci vyráželi na velké výpravy za mamuty, zatímco on musel pomáhat ženám sbírat kořínky, bobule a dříví. Nejraději se proto toulal po okolních skalách a údolích, prozkoumával jeskyně a učil se číst stopy zvířat. Jednoho dne, když se vracel z lesa s náručí plnou dřeva, zaslechl slabé kňučení.

Otočil se za zvukem a propletl se houštím ke kamennému převisu. Tam, mezi křovisky, leželo malé hubené vlče. Orik se rozhlédl kolem – žádná stopa po matce nebo smečce. Vlče bylo samo, opuštěné a bezmocné. Nejprve zaváhal - vlk byl přece nepřítel! Lovci se vlků báli – brali jim potravu a v noci obcházeli tábořiště. Ale když se podíval do jeho očí, neviděl v nich hrozbu, spíš zvědavost. Natáhl ruku a vlče tiše zakňučelo, ale neuteklo. Pomalu si ho přivinul do náruče a cítil, jak se drobné tělo chvěje. „Neboj se,“ zašeptal a vzal ho s sebou do jeskyně.

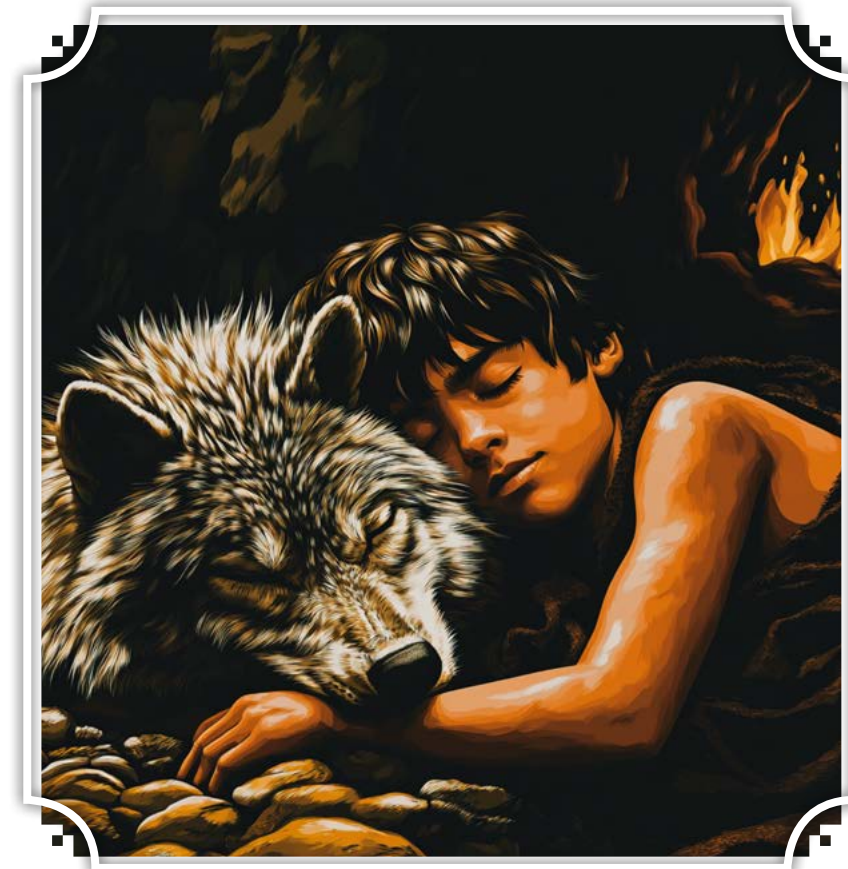
Když se vrátil, lidé se k němu seběhli. „Co to neseš?“ vykřikla jeho matka, když uviděla malého tvora.

„Je to jen mládě,“ řekl Orik a položil vlče na kožešiny u ohně. „Nemůže přežít samo.“

„Je to vlk,“ zavrčel dědeček a zabodl do něj pohled. „A vlci se jednou vrátí ke své smečce. Ať už jsi mu pomohl jakkoli, nakonec se obrátí proti tobě.“

Ale Orik se nevzdal. Každý den se o vlče staral, krmil ho zbytky masa,

hrál si s ním a hladil jeho hebkou srst. Malý vlk si na něj postupně zvykl a začal mu důvěřovat. Orik mu dal jméno Šar, což v jejich jazyce znamenalo „šedý“.

Dny plynuly a z vlčete vyrostl silný a hbitý tvor. Už neběhal pryč, ale držel se blízko Orika. Když chlapec sbíral dřevo, Šar ho následoval. Když se učil stopovat, Šar byl s ním.

Jednoho dne, když Orik překračoval kámen u řeky, uklouzla mu noha. Nestihl se zachytit a spadl do ledové vody. Proud ho strhl a voda se mu valila do úst. Zoufale se snažil dostat na břeh, ale proud byl příliš silný.

LITOVELSKO

Šar neváhal. Skočil do vody, popadl Orikův plášť do zubů a začal ho táhnout ke břehu. Orik se zachytil kamene a konečně se vyškrábal ven. Těžce oddychoval, promáčený a promrzlý, ale živý.

Podíval se na vlka, který u něj stál, z mokré srsti mu kapala voda a oči se mu třpytily ve světle zapadajícího slunce. „Děkuju,“ zašeptal Orik a objal ho kolem huňatého krku.

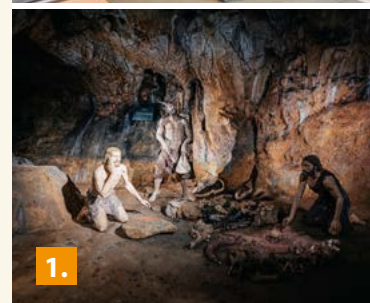
Od té doby byli nerozluční a Šar se stal váženým členem Orikovy velké rodiny. Když se společně vydali na lov, Šar pomáhal stopovat zvěř. Dokázal najít stopy, které ani nejlepší lovci neviděli. Když v noci hlídal jeskyni, žádné jiné zvíře se neodvážilo přiblížit.

A pak přišla osudná noc. Kolem jeskyně se začala potulovat smečka vlků. V očích měli hlad a v hrdlech tiché vrčení. Připlížili se blíž ke vchodu do jeskyně. Lidé se probudili, Orik a všichni muži rychle popadli své zbraně a ženy s dětmi se schoulily za nimi.

Šar proběhl mezi svými lidmi a postavil se do vchodu do jeskyně. Zvedl hlavu a zavyl. Nebylo to volání, ale varování. Šar cítil, že tihle vlci mu kdysi dávno byli rodinou. Ale jejich pouto už dávno odvál čas. Jeho rodinou byl nyní Orik a všichni lidé v jeskyni. Byl odhodlaný je chránit za každou cenu. Jeho bývalá smečka zaváhala. Pak pomalu ustoupila zpět do temnoty lesa. Lidé v jeskyni se zaradovali a pochopili, že Šar už nebyl jen vlkem. Byl něčím víc.

A tak začalo přátelství mezi člověkem a vlkem. Přátelství, které o tisíce let později proměnilo vlka v psa – věrného společníka, který nás nikdy nenechá ve štychu.

Možná právě tady, v jeskyních nedaleko Litovle, začal příběh, který nikdy neskončil.

1. Mladečské jeskyně

Vydej se do tajemných jeskyní u Litovle, které kdysi obývali pravěcí lidé.

2. Javoříčské jeskyně

Objev podzemní království netopýrů a obřích krápníků v nejkrásnějších jeskyních na Střední Moravě.

3. Nové Javoříčko

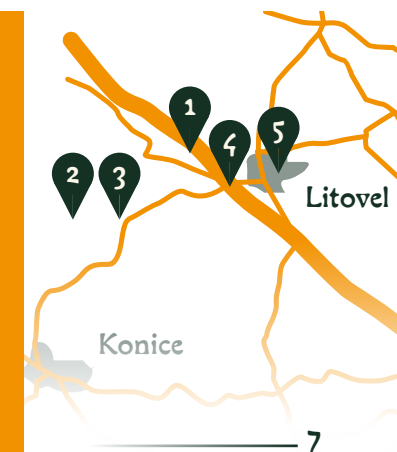
Na výpravě do areálu Nového Javoříčka se můžeš těšit na spoustu zábavy na dětském i dopravním hřišti, dobré jídlo a pití a miniaturu pohádkového hradu Bouzov v místní zahradě.

4. Náš Sobáčov

Ve výletní restauraci přímo u rybníka si můžeš dát ten nejlepší smažený sýr a hranolky široko daleko.

5. Kemp IN LIFE

Nejlepší místo pro rodinné vodácké dobrodružství! Užijte si společně plavbu na raftu, opečte si něco dobrého na ohni a přespat můžete v chatkách nebo jako praví dobrodruzi – pod stanem.

Lesní moudrost

Hluboko v lese nedaleko dnešního města Konice, kam jen zřídka vkročila lidská noha, žila víla jménem Jasmína. Byla strážkyní lesa – pečovala o stromy, chránila potůčky a s láskou se starala o každou květinu. Víly měly jedno přísné pravidlo: nikdy nesměly zasahovat do světa lidí. Lidé patřili k jinému řádu věcí, a pokud by se les začal plést do jejich osudů, mohlo by to narušit rovnováhu mezi světy.

A přesto si Jasmína nemohla pomoci, když jednoho dne zahlédla dívku, která sama bloudila mezi stromy. Měla dlouhé kaštanové vlasy a v očích zvláštní smutek. Usedla na břeh potoka, ponořila ruce do chladné vody a dlouze vzdychla.

„Proč jsi smutná?“ ozvalo se náhle tiché, melodické šeptání.

Dívka sebou trhla a rozhlédla se. „Kdo je tam?“

Zpoza stromu se vynořila Jasmína. Její šaty se leskly v paprscích slunce a dlouhé vlasy jí splývaly na ramena jako vodopád zlatavých pramínků.

„Jsem Jasmína. Strážkyně tohoto lesa.“

Dívka vykulila oči. „Víla...“ zašeptala nevěřicně.

Jasmína se pousmála. „A ty? Jak se jmenuješ?“

„Anička,“ řekla dívka a sklopila oči.

„Proč jsi smutná, Aničko?“ zeptala se znovu víla.

Dívka chvíli mlčela, potom smutně přejela prstem po hladině potoka.

„Ve vesnici se mi ostatní děti smějí. Říkají, že jsem divná, protože raději chodím sama do lesa, než abych s nimi pobíhala po návsi.“

Jasmína naklonila hlavu na stranu. „A proč chodíš do lesa?“

Anička pokrčila rameny. „Stromy šeptají, potok zpívá a všechno tu tak nádherně voní... Je mi tu dobře. A mám pocit, že les mi rozumí líp než lidé.“

Víla se usmála. „Možná proto, že les opravdu mluví. Ale jen málokdo mu umí porozumět.“

A tak začalo jejich tajné přátelství. Každý den se setkávaly u potoka. Jasmína učila Aničku poznávat stromy a jejich řeč, ukazovala jí, jak květiny skládají své okvětní lístky do podoby drobných pohárků, do nichž zachytávají ranní rosu. Anička jí na oplátku vyprávěla o životě ve vesnici – o písních, které se zpívají při sklizni a o smíchu, který se rozléhá v uličkách o jarmarcích.

Ale jednoho dne přišla Anička se slzami v očích.

„Můj bratříček je nemocný,“ šeptala. „Hrozně kašle a sotva dýchá... Nezabírá žádný lék, léčil se už neví rady.“

Jasmína na ni upřela své velké, smutné oči. „Víly nesmí zasahovat do světa lidí,“ řekla tiše.

„Ale já nevím, co mám dělat,“ vzlykla Anička. „Bojím se o něj.“

Víla zaváhala. Věděla, že pravidla se nesmí porušit. Ale pak si uvědomila, že nikdy necítila větší touhu někomu pomoci. Nikdy dřív nepoznala, jak silné může být pouto přátelství. A přátelství byl silnější závazek než všechna prastará pravidla.

„Dobře,“ řekla nakonec. „Pomůžu ti.“

Zavedla Aničku hlouběji do lesa. Společně sbíraly byliny, které víly vždy

pečlivě chránily. Sléz pro utišení kašle, mateřídoušku na posílení dechu, jitrocel pro sílu a lipový květ pro uklidnění horečky.

Když měly vše potřebné, Jasmína položila ruku na Aniččino srdce. „Až bratříčka uzdravíš, už se nikdy víc neuvidíme,“ řekla.

Aničce se sevřelo hrdlo. „Ale proč?“

„Protože víly nesmí zasahovat do lidského světa. Porušila jsem pravidla. Mohla jsem ti pomoci jen jednou. Teď už se musíš naučit naslouchat lesu sama.“

A tak se stalo. Anička odnesla bylinky domů, připravila z nich odvar a podala ho bratříčkovi. A druhého dne se horečka zmírnila. O dva dny později se chlapec posadil a poprvé po dlouhém čase se usmál.

Aničku zaplavila radost – ale s ní i smutek. Věděla, že Jasmínu už nikdy nespátí.

Přesto se stále vracela na jejich místo k potoku. Sedávala na jeho břehu a před očima se jí míhaly vzpomínky na šťastné chvíle, které tady ještě nedávno prožívala s Jasmínou. A časem si uvědomila něco zvláštního. I když procházela lesem sama, necítila se osamělá. Les k ní mluvil. Ve vánku, který čechrал listy, slyšela Jasmínin smích. Ve zpěvu ptáků rozeznávala její šeptání.

Roky plynuly a Anička dospěla. Už to nebylo děvčátko s rozcuchanými vlasy, ale moudrá žena, ke které přicházeli lidé z vesnice i z okolí. Naučila se rozumět bylinkám, poznávala znamení lesa a léčila nemoci, které jiní nedokázali vyléčit. A vždy, když připravovala léčivý odvar, jemně pohladila lístky květů a zašeptala:

„Děkuji, Jasmínko.“

A v tom okamžiku se mezi stromy vždy v odpověď zvedl lehký vánek...

KONICKO

1. Zámek Konice

Před zámek objevíš největší sekeru v Česku a uvnitř stovky dalších.

2. Čertovy rybníky

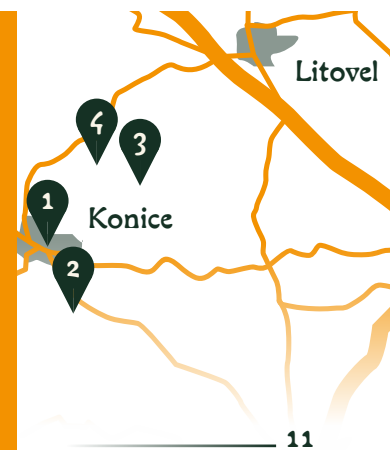
Kdo by řekl, že rybaření si užívá i herečka Emma Watson – Hermiona z Harry Pottera! Přidáš se k ní? Možná objevíš nový koníček, který tě bude bavit celý život.

3. Moravia Glampresort

Není nad letní přespávačku v přírodě pod hvězdami! Můžete si vybrat, jestli s rodinou přespíte ve vlastních stanech, karavanu, stanové ulitě s průhlednou střechou nebo útulné maringotce.

4. Víla Pilávka

V tajemném lese u Hvozdu najdeš u pramene říčky Pilávky zkamenělou vílu. Vydej se zjistit, proč je zakletá...

O nedostavěném zámku

V době, kdy se na kopci nad vesnicí začal stavět honosný zámek, přijížděla sem často samotná panská rodina, aby dohlížela na průběh prací. Hrabě s hraběnkou byli hrdí na své sídlo, které mělo být větší a nádhernější než všechny ostatní v okolí. S sebou brali i své čtyři děti – tři chlapce a jednu dívku jménem Eliška, která byla ze všech nejmladší.

Děti měly dovoleno procházet se staveništěm, sledovat kameníky, jak tesají obrovské kvádry, a poslouchat architekta, který jim nadšeně vyprávěl o svých plánech. „Čtyři křídla! Velkolepé sály! Nejvyšší zámek v celém kraji!“ rozplýval se.

Jednoho dne, když se šlechtické děti toulaly po úpatí kopce, potkaly skupinku místních dětí. Byli to chlapci a dívky v otrhaných šatech, s bosýma nohama a rukama mozolnatýma od práce. Chvilí na sebe nedůvěřivě hleděli, ale Eliška, která byla vždy odvážná a zvědavá, přistoupila k jedné z dívek.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se s úsměvem.

„Maruška,“ odpověděla dívka nejistě.

„Chcete si hrát?“ zeptal se jeden z Eliščiných bratrů.

Děti se rozesmály. „Nemáme čas si hrát,“ odpověděl Ondřej, syn místního mlynáře. „Musíme pomáhat doma. Hospodářství nepočká.“

To šlechtické děti překvapilo. „Vy nechodíte do školy?“

Maruška zavrtěla hlavou. „Jen občas. Teď máme špatnou úrodu, musíme pomáhat na polích. Rodiče jsou smutní, protože nemají dost peněz na nové boty, a na zimu nám chybí pořádné oblečení.“

Eliška se zamračila. „A to vám nikdo nepomůže?“

Děti pokrčily rameny. „Pán se stará o svůj zámek. My se musíme postarat sami o sebe.“

Šlechtické děti se zamyslely. Bylo to poprvé, co slyšely o tom, jak těžký život mají poddaní. A zatímco se jejich otec snažil postavit obrovský zámek, vesnice strádala.

Dny ubíhaly a první křídlo zámku se začalo rýsovat. Hraběcí děti se stále častěji scházely s dětmi z vesnice, poslouchaly jejich příběhy a začaly

si klást otázky. Potřebovali vůbec tak velký zámek? K čemu by jim byly čtyři křídla, když lidé ve vesnici sotva užívali své rodiny?

Jednoho večera děti sebraly odvahu a promluvily si se svým otcem.

„Otče,“ začal nejstarší syn, „k čemu nám bude obrovský zámek, když lidé ve vesnici nemají na nové boty a šaty pro své děti?“

Hrabě se zamračil. „Můj synu, ale velké sídlo ukazuje moc a sílu rodu.“

„A co když opravdová moc nespočívá v kamenných zdech, ale v lidech, kteří žijí pod naším panstvím?“ namítla Eliška. „Když se budou mít dobře oni, budeme se mít dobře i my.“

Hrabě se dlouze zamyslel a pak se rozhlédl po rozestavěném zámku. Měl vizi velkolepého sídla, ale jeho děti mu právě ukázaly jinou cestu.

„Možná máte pravdu,“ řekl po chvíli.

Nakonec se rozhodl jinak. Místo aby pokračoval ve stavbě dalších křídel zámku, hrabě nechal postavit nové stáje, nakoupil hospodářská zvířata a otevřel dílny, kde si lidé mohli vydělávat řemeslem. Opravil školu a zajistil, aby děti měly čas se vzdělávat i si hrát.

A co se stalo se zámek? Opravdu zůstalo jen jedno křídlo – vysoká úzká stavba, která vzbuzuje údiv. Lidé si dodnes říkají, proč je zámek tak zvláště postavený. Ale ti, kdo znají jeho příběh, vědí, že místo největšího zámku v celém širém kraji zůstalo po hraběcí rodině něco daleko cennějšího – prosperující kraj a spokojený lid.

A tak na Plumlově zůstala stát jen jedna část zámku – ale jeho příběh je mnohem větší než jakýkoli zámek, který by kdy mohl být postaven.

PROSTĚJOVSKO

1. Zámek Plumlov

Přijed' si prohlédnout nedostavěný zámek v době, kdy tu ožívají pohádkové postavy (Pohádkové prohlídky). Anebo v létě, kdy se na zámek sjíždějí šermíři z širokého okolí (Šermířský víkend)!

2. Plumlovská přehrada

Parádní letní dobrodružství začíná na Plumlovské přehradě! Užiješ si tady koupání, plavbu na padleboardu, šlapadle nebo loďce.

3. Aquapark Koupelky Prostějov

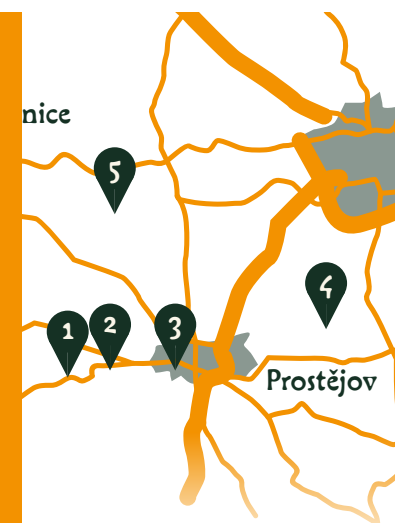
Den u vody si užiješ taky v prostějovském aquaparku. Vyzkoušej tobogány, skluzavku, hřiště a spoustu dalších atrakcí.

4. Zlatá farma

Na farmě poznáš spoustu zvířátek, které si můžeš pohladit a nakrmit. Navíc tu mají dětské hřiště, hromadu hraček, taky moc dobré koláče a jiné dobroty.

5. Zámek Čechy pod Kosířem

Po celý rok se tu pořádá velká spousta akcí pro celou rodinu: Velikonoce na zámku (duben), Čarodějnice v zámeckém sklepě (duben), Dětský den (červen), Strašidelné prohlídky (říjen/listopad) nebo Vánoce na zámku (prosinec). Nenech si ujít ani Josefol (červenec), kdy se zámecký park zaplní pohádkovými kočáry, ve kterých se můžeš dokonce projet!

O tajemném rytíři

Dávno, před mnoha staletími, stával na místě dnešní Hranické propasti hrdý a rozlehlý hrad. Nebylo v okolí většího a bohatšího panství – jeho věže sahaly k nebi a zlatem zdobené sály se prohýbaly pod tíhou pokladů. Lidé zde však nebyli šťastní. Vládla mezi nimi závist, lakota a sobectví. Každý myslel jen na sebe, každý se snažil získat víc na úkor druhých. Nikdo nikomu nepomohl, nikdo se nedělil o své bohatství.

Uprostřed toho všeho žil malý chlapec jménem Matěj. Neměl rodiče, nikdo se o něj nestaral. Od úsvitu do soumraku pracoval v kuchyních hradu, zametal nádvoří, roznášel vodu a nosil dřevo do ohně. I když byl jen sirotek a měl sotva co jíst, nikdy si nestěžoval. V srdci nosil laskavost a v očích tichou radost z každého nového dne. Narodil od ostatních lidí na panství nepravila jeho duše po zlatu ani moci.

Jednoho dne, když Matěj nesl těžký džbán vody, mu cestu zastoupila skupina pánů v bohatých šatech. „Přines nám víno, chlapče!“ křikl jeden. „A to co nejrychleji, jinak poznáš hněv svých pánů!“ dodal druhý. Matěj chtěl odpovědět, ale než stačil cokoliv říct, muž ho odstrčil. Džbán mu vyklouzl z rukou a rozbil se o kamennou dlažbu.

„Hlupáku!“ zasyčel pán a napřáhl se k ráně. Matěj zavřel oči, ale úder nepřicházel.

Znovu tedy oči otevřel a uviděl před sebou vysokého muže v rytířské zbroji, který zachytil napřaženou ruku rozzlobeného pána a stále ji držel. Byl to rytíř Samuel, kterého si všichni pamatovali jako statečného válečníka, jenž kdysi chránil panství před nepřáteli.

„To by stačilo,“ pronesl klidným, ale pevným hlasem. „Ten chlapec není ničím vinen. Vy jste ti, kdo by se měli stydět.“

Páni cosi zamumlali, ale neodvážili se odporovat. Otočili se a odešli. Matěj se vděčně podíval na rytíře a sklonil hlavu. „Děkuji,“ zašeptal. Samuel se na něj usmál. „Máš dobré srdce, chlapče. Nebojíš se žít mezi lidmi, kteří znají jen pýchu a chamtivost?“

Matěj pokrčil rameny. „Ne všichni musí být zlí. Možná se jen bojí být jiní.“ Rytíř se pousmál. „Možná máš pravdu.“

Od toho dne se Matěj a Samuel často setkávali. Dlouhé hodiny si povídali o světě, o lidech, dobru a zlu. Samuel mu vyprávěl příběhy o hrdinech a jejich ctnostech, o činech statečných i nečestných. Matěj se učil, že síla nespočívá v moci, ale v tom, co člověk nachází ve svém srdci.

Jednoho odpoledne mu Samuel položil ruku na rameno a řekl: „Dnes v noci mě čekej za jižní bránou, na kraji lesa. Přijdu pro tebe.“

HRANICKO

Matěj netušil proč, ale věděl, že musí jít. Když slunce zapadlo, vykradl se z útrob hradu a došel na domluvené místo. Rytíř tam už stál, v ruce pochodeň. „Pojď za mnou,“ řekl jen a vedl ho hlouběji do lesa.

Putovali mlčenlivě mezi stromy, až se dostali na vysoký kopec, odkud byl vidět hrad v celé své kráse. A tehdy se to stalo. Země se otřásla. Matěj vykřikl a chytil se rytířovy ruky. Ze středu hradu vyšlehly plameny a za mohutné rány se začaly drolit zdi. Věže, které se kdysi tyčily k nebi, se hroutily jedna po druhé, kameny se s duněním řítily do hlubin. Zem se rozevírala, pohlcovala celý hrad, až z něj nezbylo nic. Jen prázdná, temná jáma, která neměla dno.

Matěj zůstal zírat s očima dokořán. „Co... co se stalo?“ zašeptal.

Samuel si povzdechl. „Pýcha je největším hříchem, chlapče. Lidé na tomto panství nikdy nemysleli na nikoho jiného než na sebe. Chamtivost, závist a sobectví je oslepily. A tak jejich domov zanikl. Co neunesla zem, to pohltila temnota.“

Matěj stále hleděl do propasti. „Ale proč jsem já zůstal?“

Rytíř se na něj podíval s klidným úsměvem. „Protože máš dobré srdce. Možná jednou pomůžeš světu, aby byl lepší, než byl kdy tento hrad.“

Matěj přikývl. A v tu chvíli, když se jeho zrak otočil zpět k rytíři, zjistil, že Samuel zmizel. Zbyla po něm jen pochodeň, která pomalu dohořívala v trávě.

A právě tak - podle dávné legendy - vznikla Hranická propast – nekoněčně hluboká díra v zemi, připomínka pýchy a chamtivosti těch, kteří zapomněli na laskavost a pokoru.

A Matěj? Ten se vydal do světa. A kamkoli přišel, učil lidi tomu, co jej kdysi naučil tajemný rytíř. Že pravá síla netkví v bohatství ani moci, ale v добрótě srdce.

1. Hranická propast

Přijed' se podívat na nejhlubší zatopenou propast světa! Ani potápěči s pomocí robotů ještě nezjistili, do jaké hloubky voda sahá...

2. Hrad Helfštýn

V květnu se to tady hemží statečnými rytíři (Festival vojenské historie) a v srpnu zase silnými kováři (Hefaiston). Ale vyrazit prozkoumat hradní zákoutí a podívat se ze skleněné střechy na široké okolí můžeš (skoro) kdykoliv!

3. Cyklostezka Bečva

Nasedni na kolo nebo provětrej koloběžku a vydej se za dobrodružstvím na stezce podél řeky Bečvy.

4. Větrný mlýn Partutovice

V Partutovicích stojí starý mlýn jako z pohádky, který kdysi pomáhal lidem vyrábět mouku.

5. Zbrašovské aragonitové jeskyně

Prozkoumej podzemní svět plný bílých aragonitových krystalků a plynových jezírek v nejteplejších jeskyních Česka.

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Výstup propagační materiál byl vytvořen za přispění
prostředků státního rozpočtu České republiky z programu
Ministerstva pro místní rozvoj.

www.stredni-morava.cz

#VisitCzechia

